

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Vinný dům, spol.s r. o.**, se sídlem Toužimská 588/70, Praha, zastoupená Mgr. Lubošem Havlem, advokátem se sídlem Na Pankráci 404/30a, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2023, č. j. 8 A 50/2022-52,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2023, č. j. 8 A 50/2022-52, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2022, č. j. MZE-2578/2022-18124, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 28 570 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Luboše Havla, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 3. 2022, č. j. MZE-2578/2022-18124, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále též „Fond“) ze dne 6. 12. 2021, č. j. SZIF/2021/0592200. Tímto rozhodnutím uložil Fond žalobkyni jakožto příjemci dotace povinnost vrátit část finančních prostředků, které jí byly poskytnuty za účelem pořízení stroje cross flow filtr OMNIA na filtraci vína (dále též „filtr“), konkrétně 510 451,89 Kč. Podle Fondu žalobkyně porušila podmínku trvalosti operace dle čl. 71 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 (dále

těž „Nařízení č. 1303“) ve spojitosti s čl. 50 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 (dále též „Nařízení č. 1308“), neboť ke dni výplaty dotace nebyla vlastníkem dotovaného filtru. Ten totiž pořídila formou úvěru, v jehož rámci byl ujednán zajišťovací převod vlastnického práva k předmětu financování. Filtr tak byl ve vlastnictví úvěřujícího (ČSOB Leasing), a to až do podepsání dodatku k úvěrové smlouvě dne 7. 7. 2021, dle kterého bylo zajištění úvěru změněno ze zajišťovacího převodu vlastnického práva na zástavu. Fond stanovil vratku poměrné části celkového objemu podpory podle délky trvání porušení podmínky trvalosti (727 dní).

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil námítce žalobkyně, že jí nebyly poskytnuty fotografie filtru, na jejichž základě došly správní orgány k závěru, že filtr není neoddělitelnou součástí nemovitosti. K tomu odkázal na doručky obsažené ve správním spisu. V případě e-mailu Bc. R. (zástupkyně a zaměstnankyně žalobkyně) městský soud uvedl, že správní orgány sice pochybily, pokud žalobkyni nezpřístupnily celý správní spis, avšak jednalo se o pochybení se zcela minimálním dopadem na zákonnost rozhodnutí. Městský soud nepřisvědčil ani tomu, že žalobkyně nepřetržitě vlastnila filtr. Jednak odmítl tezi, že by pracovníci správních orgánů nebyli schopni posoudit mechanismus výroby vína a charakter jeho jednotlivých komponent. Především však nepřistoupil na argumentaci, že se filtr stal součástí nemovité věci (haly) okamžikem, kdy byl instalován do příslušné výrobní linky. Z fotografií je zjevné, že filtr je samostatným zařízením, které je připojeno k ostatním komponentům výrobní linky rozebíratelným spojením. Skutečnost, že jde o nezbytnou součást procesu výroby vína, neznamená, že se stává součástí věci nemovité, která je neoddělitelně spojena s výrobní linkou či přímo s halou, v níž je linka instalována. S ohledem na způsob spojení je filtr možné při opravě, údržbě či výměně vyjmout. Ze správního spisu neplyne, že by v takovém případě bylo nutno demontovat související části výrobní linky anebo zasáhnout do konstrukce haly. Nepřípadný je též poukaz na § 508 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též „OZ“). Filtr není svou povahou „strojem nebo jiným upevněným zařízením“, na něž dané ustanovení dopadá. Jen obtížně by nadto bylo možné akceptovat argumentaci žalobkyně, že až do chvíle uzavření dodatku úvěrové smlouvy smluvní strany nevyvinuly žádné úsilí k tomu, aby nastaly právní účinky samotné smlouvy. Taktéž je třeba hledět na právní jednání primárně jako na platné v souladu s § 574 OZ. Městský soud uzavřel, že správní orgány dospěly důvodně k závěru, že žalobkyně nebyla ke dni výplaty dotace dne 11. 7. 2019 vlastníkem dotovaného filtru, což znamená porušení čl. 50 odst. 5 Nařízení č. 1308 s následkem vrácení části vyplacené podpory na investice.

III.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že městský soud ani správní orgány neměly dostatek odbornosti k posouzení technických aspektů výroby vína, charakteru filtru a jeho role ve výrobním procesu. K tomu uvádí, že filtr je integrální součástí výrobní linky od svého upevnění dne 5. 12. 2018, je funkčně spojen s ní i s halou a je díky své váze

pokračování

nepřenositelný. Při jeho demontáži dojde ke znehodnocení výrobní linky i haly samotné. Situace je obdobná jako v případě kotelny bytového domu. Klíčové je totiž právě funkční spojení s halou, nikoliv dílčí aspekty připojení. Právně tedy filtr nemůže být od upevnění samostatnou věcí, leda by byla zapsána výhrada vlastnictví podle § 508 OZ, která má konstitutivní účinky; k tomu však nikdy nedošlo. S ohledem na to nemohl být filtr předmětem zajišťovacího převodu vlastnického práva. Existence příslušné dohody s věřitelem je irelevantní. Stěžovatelka tudíž byla ke dni výplaty dotace vlastníkem filtru, a nemohlo dojít k porušení podmínek trvalosti operace. Možnost aplikace § 508 OZ nelze podle stěžovatelky postavit na odpojitelnosti hadic a trubek či vyměnitelnosti dané součásti, jak učinil městský soud. Obdobně se nelze odvolávat na leasingovou smlouvu. Ta nevyvolala v rozsahu zajišťovacího převodu vlastnického práva právní účinky, což bylo důvodem pro uzavření dodatku. Stěžovatelka městskému soudu rovněž vytýká, že v rámci posouzení věci neřešil relevantní rozhodovací praxi civilních soudů.

[4] Stěžovatelka dále namítá, že o poskytnutí dotace rozhoduje hodnotitelská komise složená z odborníků, přičemž z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by jim jakýkoliv odborný orgán poskytl know-how. Správní orgány a městský soud však zredukovaly posouzení odborné otázky na to, že filtr je uložen na aretačních nožkách a fakticky demontovatelný. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný, neboť městský soud posuzoval odborné otázky, respektive aproboval jejich posouzení správními orgány, aniž by se vypořádal s veškerou argumentací stěžovatelky a navrženými důkazy. Městský soud rovněž bagatelizoval zásah do procesních práv stěžovatelky spočívající v tom, že nebyla seznámena se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Jeho závěry o poskytnutí fotografií jsou přitom nepřezkoumatelné.

[5] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svých závěrech uvedených ve vyjádření k žalobě a že se s napadeným rozsudkem ztotožňuje. Z fotografií filtru pořízených při kontrole na místě je zřetelné, že filtr je usazený na rámu s aretačními nožičkami, tudíž není pevně konstrukčně spojen s nemovitostí, a je samostatnou věcí. Při odstranění filtru nedojde k tomu, že by nemovitost nesloužila svému účelu. Nejedná se o nedílnou součást výrobní linky a vinařství lze provozovat bez vlastnictví filtru. Podle žalovaného není běžné připevnění stroje (např. z důvodu stability) považováno za upevnění ve smyslu § 508 OZ, jak plyne z výkladového stanoviska č. 17 Expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti ze dne 27. 1. 2014 (dále též „výkladové stanovisko“) Toto posouzení připouští i komentářová literatura. Podle ní pak má zápis výhrady spíše deklaratorní účinky. Při posouzení úvěrové smlouvy je dle žalovaného třeba v souladu s § 574 OZ preferovat její platnost a vyvolání právních účinků. Stěžovatelka proto nebyla do uzavření dodatku vlastníkem předmětné investice. Tím, že uzavřela dodatek ke smlouvě, dala najevo, že si je vědoma porušení podmínky trvalosti operace. S ohledem na to žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[7] Stěžovatelka v replice zopakovala, že klíčové je pevné faktické a funkční napojení filtru s procesem výroby vína a výrobní linkou. Samostatně filtr nefunguje. Sjednání zástavní smlouvy nepotvrzuje možnost libovolné manipulace s filtrem. Ten nelze díky váze fakticky demontovat a bez něj nelze vyrábět víno. Jeho právní samostatnost nedokládá uzavření neúčinné smlouvy o zajišťovacím převodu práva. Nebyla přitom zpochybněna její platnost, ale účinnost a naplnění podmínek pro zajišťovací převod práva a právní oddělení filtru z haly. Ostatně i z vůle stran a jejich následného jednání vyplývá, že nebylo cílem učinit z filtru samostatnou věc. K tomu stěžovatelka odkazuje na sdělení ČSOB Leasing a inventární kartu majetku. Citovaná komentářová literatura pak podle ní potvrzuje, že způsob upevnění filtru není rozhodující a ani nezpochybňuje, že filtr je výrobním strojem dle § 508 OZ.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření k replice stěžovatelky uvádí, že vycházel jen a pouze z právního a skutkového stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí. Jakékoliv později doložené dokumenty nemohou mít na posouzení věci vliv. Sdělení ČSOB Leasing je nadto dalším z řady protichůdných vyjádření týkající se zajišťovacího převodu práva.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Podle čl. 50 odst. 1 Nařízení č. 1308 *podporu lze poskytnout pro hmotné nebo nehmotné investice do zařízení na zpracování a infrastruktury vinařského závodu, jakož i struktur a nástrojů pro uvádění na trh. Účelem těchto investic je zvýšit celkovou výkonnost podniku a zlepšit jeho přizpůsobení se požadavkům trhu, jakož i zvýšit jeho konkurenceschopnost; tyto investice se týkají výroby výrobků z révy vinné uvedených v příloze VII části II nebo jejich uvádění na trh, mimo jiné s cílem zvýšit úspory energie, celkovou energetickou účinnost a udržitelné procesy. Podle odst. 5 se obdobně se na podporu uvedenou v odstavci 1 tohoto článku použije článek 71 nařízení (EU) č. 1303/2013.*

[12] Článek 71 Nařízení č. 1303 pojednává o trvalosti operací. Podle odst. 1 tohoto článku platí, že *v případě operace zahrnující investici do infrastruktury nebo produktivní investici se musí příspěvek z fondů ESI vrátit, jestliže do pěti let od poslední platby příjemci či případně v době stanovené v pravidlech pro státní podporu dojde u operace k:*

- a) zastavení nebo přemístění výrobní činnosti mimo programovou oblast;*
- b) změně vlastnictví položky infrastruktury, která podniku či veřejnému subjektu poskytuje nepatřičnou výhodu; nebo*
- c) podstatné změně nepříznivě ovlivňující povahu, cíle nebo prováděcí podmínky operace, která by vedla k obrožení jejích původních cílů.*

Částky neoprávněně vyplacené v souvislosti s operací musí členský stát vrátit zpět v poměru k období, v němž požadavky nebyly splněny. Členské státy mohou lhůtu uvedenou v prvním

pokračování

pododstavci zkrátit na tři roky v případech, kdy se jedná o zachování investic nebo pracovních míst vytvořených malými a středními podniky.

[13] Podmínka trvalosti operace má dále odraz i ve formuláři samotné žádosti o poskytnutí podpory na investice, a to konkrétně v sekci „Prohlášení a závazky žadatele“. V žádosti je žadatel mimo jiné povinen prohlásit, že si je „vědom(a), že dle čl. 50 odst. 5 NEPaR (EU) č. 1308/2013, v platném znění, resp. dle čl. 71 NEPaR (EU) č. 1303/2013, v platném znění, 5 let od nabytí právní moci rozhodnutí o poskytnutí podpory nesmím investici, na kterou mi bude poskytnuta podpora, prodat, darovat či jiným způsobem odstranit z provozovny a zároveň během této doby nesmím ukončit produkční činnost. Pokud bych tuto podmínku porušil(a), jsem si vědom(a) povinnosti vrátit Fondem poskytnuté finanční prostředky na pořízení této investice“ (zvýrazněno soudem).

[14] Mezi správními orgány a stěžovatelkou je sporné, zda stěžovatelka předmětnou podmínku trvalosti porušila.

[15] Skutkově bylo zjištěno, že dne 14. 8. 2018 stěžovatelka doručila Fondu žádost o poskytnutí podpory na pořízení filtru s odhadovanými náklady ve výši 4 070 000 Kč. Filtr byl stěžovatelce dodán dne 5. 12. 2018, do majetku jej zařadila od 1. 1. 2019. Dne 26. 4. 2019 provedl Fond kontrolu na místě, při níž pořídil fotografii filtru. Poté stěžovatelka uzavřela dne 27. 5. 2019 smlouvu o úvěru s ČSOB Leasing, v níž je jako předmět financování uveden filtr. Součástí smlouvy je ujednání o zajišťovacím převodu vlastnického práva k předmětu financování trvající do okamžiku řádného a úplného uspokojení všech dluhů zákazníka (stěžovatelky). Dne 19. 6. 2019 rozhodl Fond o žádosti tak, že stěžovatelce poskytl podporu ve výši 1 200 580 Kč. Dne 3. 10. 2019 stěžovatelka dále obdržela doplatek ve výši 82 220 Kč, celkově tedy podpora činila částku 1 282 800 Kč. Dne 7. 4. 2021 zahájil žalovaný u stěžovatelky kontrolu za účelem prověření, zda byly při čerpání podpory a souvisejících operacích dodrženy příslušné předpisy. Podle protokolu o kontrole ze dne 31. 5. 2021 shledal žalovaný dva nedostatky. Ty měly základ ve smlouvě o úvěru uzavřené dne 27. 5. 2019. První z nedostatků souvisel s nedoložením kopie této smlouvy, klíčový byl však nedostatek druhý, a to ujednání o zajišťovacím převodu vlastnického práva. Tímto ujednáním došlo podle Fondu k porušení podmínky trvalosti operace podle Nařízení č. 1303 a č. 1308, a to i přesto, že se filtr stále nacházel v provozovnách stěžovatelky, která jej používala. K tomu Fond uvedl, že stěžovatelka filtr mohla nadále bezplatně užívat na základě zápůjčky sjednané v bodě 4.3 úvěrové smlouvy. V souvislosti s porušením podmínky trvalosti operace v protokolu upozornil i na prohlášení uvedená v žádosti, s tím, že stěžovatelka byla zavázána je dodržovat. Po provedení kontroly sjednala stěžovatelka dne 7. 7. 2021 dodatek k úvěrové smlouvě, v jehož rámci bylo zajištění úvěru změněno ze zajišťovacího převodu vlastnického práva na zástavu. S ohledem na závěry obsažené v protokolu o kontrole zahájil Fond řízení o vrácení podpory ve výši 510 451,89 Kč s tím, že tato částka odpovídá době, po kterou nebyla podmínka trvalosti splněna, tj. ode dne vyplacení podpory (11. 7. 2019) do okamžiku podpisu dodatku (7. 7. 2021). V této době totiž filtr nebyl ve vlastnictví stěžovatelky.

[16] Správní orgány založily své závěry výhradně na fotografii filtru, která byla pořízena při kontrole v hale stěžovatelky dne 26. 4. 2019. Konkrétně poukázaly na způsob připojení filtru zobrazený na fotografii. Z fotografie bylo dle správních orgánů zjevné, že filtr je

usazený na rámu s aretačními nožičkami. Není tedy pevně konstrukčně spojen s nemovitostí a není ani nedílnou součástí výrobní linky. Takovéto „běžné“ připevnění stroje například z důvodu stability podle nich není považováno za upevnění ve smyslu § 508 OZ, což vyplývá jak z výkladového stanoviska, tak z komentářové literatury. Filtr proto správní orgány posoudily jako samostatnou věc, která se může dle potřeby vinařství přemísťovat a v případě jeho odstranění nedojde k tomu, že by nemovitost nesloužila svému účelu. Sjednáním dodatku k úvěrové smlouvě pak dala stěžovatelka podle nich najevo, že si byla vědoma porušení podmínky trvalosti.

[17] Stěžovatelka se již od zahájení řízení o vratce primárně brání tím, že k žádnému převodu vlastnictví v právním smyslu nedošlo a že v tomto ohledu nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Filtr je totiž ve skutečnosti od jeho dodání jakožto integrální a nezbytný komponent připojen k výrobní lince, která je součástí nemovité věci – výrobní haly (vinařství), v níž se výrobní linka nachází. Demontáží filtru by nebylo možné víno v hale, která slouží pro výrobu a zpracování vína, vyrábět a zpracovávat. Filtr by byl samostatnou věcí schopnou být předmětem právních vztahů, a nikoliv součástí nemovitosti, pouze v případě učinění výhrady podle § 508 OZ; to se však nestalo. S ohledem na absenci zápisu výhrady tak nemohlo dojít k převodu vlastnictví filtru. Stěžovatelka byla proto ke dni výplaty dotace nadále jeho výlučným vlastníkem. Za takové situace nemohlo dojít k porušení podmínky trvalosti a samotná existence ujednání o zajišťovacím převodu práva není relevantní.

[18] Podle § 505 OZ *součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a co nemůže být od věci odděleno, aniž se tím věc znehodnotí.*

[19] Podle § 508 OZ *stroj nebo jiné upevněné zařízení (dále jen „stroj“) není součástí nemovité věci zapsané do veřejného seznamu, byla-li se souhlasem jejího vlastníka zapsána do téhož seznamu výhrada, že stroj jeho vlastnictvím není. Výhrada bude vymazána, prokáže-li vlastník nemovité věci nebo jiná osoba oprávněná k tomu podle zápisu ve veřejném seznamu, že se vlastník nemovité věci stal vlastníkem stroje.*

[20] Z komentářové literatury se podává, že součást věci není samostatnou věcí v právním smyslu, a proto nemůže být bez dalšího samostatným předmětem práv. Hlavním účelem konceptu součásti věci je zachovat jednotný právní režim pro hospodářský celek tak, aby nedocházelo ke štěpení vlastnického práva v rámci tohoto celku a aby veškeré majetkové dispozice automaticky zahrnovaly všechny části celku [Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. *Občanský zákoník*. Komentář. 2. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024)].

[21] Aplikováno na aktuální věc, pokud by výrobní linka, s níž je předmětný filtr spojen, byla součástí nemovitosti, nemohl by být filtr bez učinění výhrady vlastnictví samostatným předmětem práv. V takovém případě by bylo namíste přisvědčit stěžovateli, že nemohlo dojít k samostatnému převodu vlastnictví filtru tvořícího prostřednictvím spojení s výrobní linkou součást výrobní haly (nemovitosti) na úvěrujícího. Pro posouzení věci bylo proto klíčové odpovědět si na dvě otázky: 1) zdali je filtr součástí výrobní linky a 2) zdali je výrobní linka součástí nemovitosti.

pokračování

[22] Právní institut součásti věci je zákonným vyjádřením skutečnosti, že existují věci, jakožto hmotné předměty, které lze z hlediska právní teorie charakterizovat jako věci složené, tedy věci, které jsou vnitřně strukturovány a tvořeny relativně samostatnými částmi více nebo méně vzájemně spojenými. Zákon staví samostatnost věci ve vztahu k věci jiné na dvou kritériích – na vzájemné sounáležitosti věcí a na míře jejich oddělitelnosti. První kritérium představuje spíše subjektivní rovinu, neboť „*to, co k věci podle její povahy náleží*“, se určuje do značné míry podle lidských zvyklostí, zkušeností a norem vztahujících se ke konkrétní věci. Míra sounáležitosti se pak posuzuje prostřednictvím povahy té věci, která je považována za věc podstatnější, určující a tedy, ve vztahu více věcí, za věc tzv. hlavní. Zákonný text touto obecnou úpravou dává prostor k individuálnímu posouzení, jaké vlastnosti věc hlavní vykazuje, aby odtud bylo možno odvíjet úvahy, zda jiná relativně samostatná věc k ní „patří“ natolik neodmyslitelně, že nemůže již být považována za věc odlišnou. Druhé kritérium je objektivnější a sleduje spojení věcí především ve smyslu fyzickém. Formulace „*nemůže být oddělena, aniž by se tím věc znehodnotila*“ však nevylučuje možnost faktické separace věcí, naopak v důsledcích jejich oddělení spatřuje měřítko samostatnosti věcí.

[23] V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 1999, sp. zn. 25 Cdo 770/98, jehož závěry jsou stále aktuální a připomínané v pozdější judikatuře: „*Charakter oddělení zákon nestanoví, a tedy nutně tento pojem musí zahrnovat celou škálu způsobů od přímých zásahů do hmotné podstaty věci (např. vybourání vestavěných oken domu), přes manipulaci neničící podstatu věci (např. odmontování kola automobilu), po pouhé volně proveditelné odnětí věci (např. odnesení bezdrátového sluchátka od telefonního aparátu). Definici součásti věci pak z tohoto pohledu vyhovují ty případy, kdy oddělení kterýmkoliv z uvedených způsobů znamená pro věc hlavní (nikoliv též pro její oddělovanou součást) újmu na její hodnotě. Znehodnocením nemusí být ovšem jen ztráta hodnoty peněžní (byť ta bývá zpravidla výsledným odrazem ztráty jakýchkoliv jiných hodnot), nýbrž může jít i o znehodnocení funkční, estetické či jiné. Jinými slovy řečeno, se znehodnocením míní stav, kdy hlavní věc v porovnání se stavem před oddělením její součásti, slouží svému původnímu účelu méně kvalitně nebo mu nemůže sloužit vůbec. Teprve faktické oddělení součásti doprovázené znehodnocením věci hlavní přináší právní důsledek, že dřívější součást se stává věcí samostatnou a na dosavadní hlavní věci nezávislou.*“ Oddělitelnost součásti věci dále posuzoval Nejvyšší soud např. i v rozsudku ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. 20 Cdo 2369/99, v němž uvedl: „*Oddělitelnost věci může spočívat v zásahu do hmotné podstaty věci, ale i v zásahu do některé vedlejší kvality. Znehodnocení musí být cenově (hodnotově) vyjádřitelné, může být kvantitativní, kvalitativní, funkční, estetické apod.*“ Co se týče příkladu, kdy byla u Nejvyššího soudu určita věc považována za součást věci hlavní, lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. 20 Cdo 2736/2016, kde „*Nejvyšší soud dospěl k závěru, že stejně jako je zabudovaný plynový kotel součástí bytu a provozní zařízení součástí vodní elektrárny, jsou i zabudovaná zařízení pěstitelské pálenice součástí pěstitelské pálenice, jakožto věci hlavní. Jejich oddělením by se znemožnilo užívání pěstitelské pálenice k jejímu účelu a došlo by ke znehodnocení stavby, když by významně klesla její užitná hodnota i její cena. Součást věci od věci hlavní nelze oddělit pouhým projevem vůle, a to bez ohledu na skutečnost, jestli jde o projev jednorázový nebo opakovaný. Dokud je součást s věcí hlavní spojena, nemá vůle vlastníka vliv na to, že jde stále o jedinou věc. Samostatnou věcí se může součást stát teprve jejím faktickým oddělením (demontáží) od věci hlavní.*“

[24] Otázkou, jaké právní povahy jsou věci nacházející se v nemovitosti vůči této nemovitosti jakožto vůči věci hlavní, se ve své judikatuře zabýval rovněž i Nejvyšší správní soud. Tuto otázku však opakovaně řešil nikoliv ve vztahu ke korekci vyplacené podpory, ale na úseku daně z převodu nemovitostí podle tehdy účinného zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, a tehdy účinného občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.

[25] Podle § 120 odst. 1 tehdy účinného občanského zákoníku bylo *součástí věci vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila*. Tato úprava, mimo superficiální zásadu, zůstala zachována i v § 505 OZ. Uvedené obecné vymezení součástí věci se tak nemění, přičemž související dosavadní judikatura je v zásadě i nadále použitelná (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. 20 Cdo 2736/2016 a ze dne 27. 2. 2018, sp. zn. 22 Cdo 4605/2017, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3830/2017).

[26] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 7 Afs 82/2008-85, konstatoval, že ne každá movitá věc, která se nachází v nemovitosti a slouží jejímu účelu, může být pokládána za její součást ve smyslu § 120 občanského zákoníku či za její příslušenství ve smyslu jeho § 121. Na základě tohoto východiska pak zkritizoval daňové orgány za to, že do základu daně z převodu nemovitostí při prodeji výrobní nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic zahrnuly kromě budov a dalších nemovitostí i hodnotu v nich obsažených zařízení, vymezených jako „movité věci na výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic“. Nejvyšší správní soud zde uvedl: „*Provozní soubor PS 16 - Hasící systémy se skládal z hlavních zařízení: čerpací stanice, vodní hasící zařízení, pěnové hasící zařízení, řízení hašení (elektro + ASŘTP). Provozní soubor PS 18 - Vybavení laboratoře pak obsahoval hlavní zařízení: laboratorní sušárna elektrická, titrátor, viskozimetr, termostat oběhový s chladícím agregátem, přístroj na měření barvy – fotometr, analytické váhy, laboratorní váhy, písková lázeň, zařízení pro bod měknutí systém kulička – kroužek, PC vč. monitoru a tiskárny, laboratorní lednička, trezor na chemikálie, digestoř a soubor nábytku. U některých položek obsažených v uvedených provozních souborech, např. soubor nábytku, PC včetně monitoru a tiskárny, vodní hasící zařízení, pěnové hasící zařízení atd., je podle Nejvyššího správního soudu nepochybné, že se jedná o běžné vybavení využitelné pro celou řadu účelů či činností. Dále je přinejmenším sporné, zda se jedná o věci nezbytně nutné pro výrobu nízkomolekulárních epoxidových pryskyřic, a zároveň je nepochybné, že jde o movité věci volně zcizitelné, samostatně využitelné a nahraditelné. Z těchto důvodů se nejedná o součásti, ale ani o příslušenství předmětných nemovitostí (výrobní) a zatížení převodu těchto movitých věcí daní z převodu nemovitostí bylo nesprávné.*“

[27] Naopak v rozsudku ze dne 13. 12. 2004, č. j. 5 Afs 130/2004-62, č. 1018/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud přitakal správci daně, který při převodu čerpací stanice pohonných hmot včetně veškerého příslušenství zahrnul do základu daně i technologické vybavení čerpací stanice. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že „*se v předmětné věci, tedy posouzení technologického vybavení, jedná o objekty, které sice jsou z technického hlediska jako stavební objekty schopné samostatné stavební existence a samostatného plnění určité vymezené funkce (např. vysavač lze užívat samostatně, popř. i nádrž na úkapy nebo nádrže lze využívat samostatně i k jiným účelům); z hlediska fungování a provozování čerpací stanice však nemohou být osamostatněny, nemá-li dojít ke zmaření účelu, k jakému byl celý objekt čerpací stanice*

pokračování

vybudován, zkolaudován, poté pronajímán a prodán. Není sporu o to, že takovým účelem je provoz čerpací stanice, který by bez technologií, o které se ve věci jedná, nebyl možný. S tímto záměrem – provozem čerpací stanice – byla stavba od počátku budována a dodnes mu slouží. Předmět převodu byl definován v kupní smlouvě jako stavba, která byla zkolaudována včetně všech součástí; není přitom rozhodné, jak stěžovatel jednotlivé objekty označil ve smlouvě. (...) Zákonným předpokladem součásti věci je tak její neoddělitelnost, bez současného znehodnocení věci hlavní. Znehodnocení nelze přitom chápat pouze v úzkém slova smyslu, tedy jako zničení či podstatné poškození věci hlavní při oddělení součásti, znehodnocení lze chápat rovněž ve smyslu snížení hodnoty. Součásti věci mohou být s věcí hlavní pevně spojeny (věc je jedním kusem) nebo nespojeny (věc se skládá z několika kusů). Podstatnými definičními znaky součásti věci je její funkční a fyzická spojitost, součástmi věci jsou ty, ať oddělitelné nebo neoddělitelné, bez nichž by věc nebyla toutéž věcí jako dosud, tj. nemohla by sloužit svému účelu; souhrn takových součástí tvoří „podstatu věci“. Technologické zařízení, o které se ve věci jedná, tyto znaky splňuje. (...) Nejvyšší správní soud netvrdí, že samostatná nádrž, vysavač, popř. reklamní panel, nemůže být věcí movitou, ovšem movité věci určené vlastníkem k trvalému užívání věci nemovité zůstávají součástí věci nemovité, pokud takový poměr trvá. Rozhodné ve věci je, že nemovitost byla před prodejem určena jako čerpací stanice pohonných hmot, technologie byly v nemovitosti ponechány a kupující takto zařízenou čerpací stanici koupil k dalšímu provozování čerpací stanice.“ Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 31. 7. 2009, č. j. 8 Afs 19/2008-61.

[28] Obdobně přistupoval zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 Afs 33/2011-99, k převodu movitých věcí (Francisovy turbíny, synchronní generátor, fázový rozvaděč, olejový transformátor, rozvaděč) nacházejících se v malé vodní elektrárně: „Minulým i dnešním účelem využití nemovitostí je, podle vůle vlastníka, (také) provoz MVE, ke kterému specifikovaná zařízení být musí. Pokud by byla odstraněna (přemístění mimo budovu není odstraněním ve funkčním smyslu, na podstatě sounáležitosti věci hlavní a její součásti by to nic nezměnilo a s úvahou o základu daně z převodu nemovitostí to nijak nesouvisí), nebylo by možné v provozu MVE pokračovat a hodnota majetku by v nějakém smyslu jistě doznala změny. Uvedený účel součástí věci podtrhuje skutečnost, že zařízení MVE bylo sice prodáno spolu s budovami, nebylo však odstraněno a používáno k témuž účelu (provoz MVE) bylo i po prodeji.“

[29] V rozsudku ze dne 17. 9. 2010, č. j. 5 Afs 3/2010-144, se zdejší soud vyjádřil k tomu, zda filtrační a klimatizační jednotka, požárně bezpečnostní opatření a filtry tvoří součást budovy, v níž jsou umístěny. Shledal, že „technologická zařízení, o která je ve věci nyní projednáván spor, jsou součástí věci (v daném případě budovy – závodu pro výrobu ložisek) a nejsou samostatnými věcmi, o kterých by bylo lze říci, že jsou bez jakéhokoli funkčního spojení s budovou. Nejvyšší správní soud v intencích výše uvedeného vycházel, shodně s krajským soudem, z konkrétní charakteristiky věci hlavní, v daných okolnostech tedy poměřoval rozhodná kritéria co do jejich vzájemné sounáležitosti s věcí hlavní a míry jejich oddělitelnosti. Oddělení uvedených technologií (filtrační zařízení, klimatizace) od stavby by znamenalo její funkční a účelové znehodnocení, neboť tato byla svým charakterem trvale určena k výrobě, kterou by bez nich nebylo lze provozovat. Tato zařízení nadto nebyla využívána i k jiným účelům (tato skutečnost alespoň ze spisového materiálu nevyplývá a ani sám stěžovatel to netvrdí). Předmětná technologická zařízení slouží jen věci, jejíž je součástí (sloužila-li by tato zařízení i pro jiné účely, mohlo by se jednat o samostatnou věc).“ Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud zde za klíčové kritérium neoznačil to, zda je možno předmětná technologická zařízení oddělit a použít

jinde, tedy zda mají cenu samy o sobě, nýbrž to, zda se po jejich oddělení nezmění charakter stavby, z níž byly odděleny.

[30] Optikou výše citované judikatury pak Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení převodu areálu vinařství, a to ve věci rozsudku ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 Afs 136/2018-24. Konkrétně šlo o převod nemovitosti včetně jejích součástí, příslušenství, vedlejších objektů a zabudovaného technologického zařízení. Sporné technologické zařízení bylo v protokolu o místním šetření popsáno jako „zařízení na odstopkování umístěné pod násypným otvorem v obvodové konstrukci stavby. Dále navazuje zařízení lisu, obě zařízení jsou mobilní a na kolečkách. Propojení mezi těmito zařízeními je zprostředkováno hadicemi a přenosnými čerpadly. Stejným způsobem se napojují i výrobní nerezové tanky. Tanky jsou napojeny na chladicí zařízení používané dle potřeby. V navazující místnosti je umístěna plnicí a etiketovací linka. Propojení linky s tanky je provedeno opět přes hadice a mobilní čerpadla. Linka není ukotvena do podlahy a je napojena na vlastní rozvaděč el. en. Tanky jsou v rámci provozu přemísťovány podle potřeby provozu za použití vysokozdvižného vozíku. V hale se nachází i mobilní zařízení pro filtrování vína.“ Nejvyšší správní soud s poukazem na některé rozsudky citované výše konstatoval:

„[30] (...) Nejvyšší správní soud se tedy musí v nynějším případě ptát: panuje mezi součástmi technologického zařízení vyjmenovanými v bodě 2 tohoto rozsudku a převáděnou nemovitostí ‘vztah nezbytnosti’ ve smyslu rozsudku č. j. 2 Afs 42/2007-39? Byl by bez těchto součástí technologického zařízení ‘zmařen účel’ převáděného areálu ve smyslu rozsudku č. j. 5 Afs 130/2004-62?

*[31] Při hledání odpovědi na tyto otázky je třeba vyjít z faktické povahy ukládaných nemovitostí. Ta byla rozebrána ve znaleckém posudku č. 257/07 doc. Ing. Lubomíra Mikše, CSc., který byl objednán za účelem ocenění nepeněžitěho vkladu. V něm jsou oceňované nemovitosti označeny na straně 5 jako ‘soubor staveb s technologickým vybavením sloužící pro výrobu a skladování vína včetně stavebních pozemků’. Soubor staveb s technologickým vybavením na LV 1073 (k. ú. Němčičky) označený v posudku jako ‘areál vinařství’ pak znalec rozdělil pro účely znaleckého posudku do následujících částí: objekt degustace včetně venkovního sezení, výrobní a skladovací soubor, technologie, sklep, venkovní úpravy a pozemky. Stěžovatel pak v kasační stížnosti zdůraznil, ostatně ve shodě s výsledky místního šetření provedeného žalovaným, že **součásti technologie jsou mobilní, nejsou pevně připevněny k podlaze, některé jsou naopak vybaveny i kolečky, neboť jsou využívány ve dvou halách, v nichž stěžovatel vyrábí víno. Nejvyšší správní soud nepřehlédl ani skutečnost, že areál vinařství není pouze výrobní halou, v níž by samotná nemovitost byla pouhou ‘skořápkou’ chránící technologie k výrobě vína, ale že jde o víceúčelový objekt, v němž se víno vyrábí, skladuje a také degustuje, včetně venkovního sezení.***

*[32] Za této skutkové situace se Nejvyšší správní soud přiklonil na rozdíl od krajského soudu k názoru, že převáděné technologie nejsou součástí nemovitosti, nýbrž že jde o samostatné věci, které společně se samotným areálem vinařství vytvářejí ‘víc bromadnou’ ve smyslu rozsudku č. j. 5 Afs 52/2007 - 100. **Rozhodujícím důvodem pro přiklonění se k této odpovědi přitom byla flexibilita jednotlivých součástí technologie, jež byla stěžovatelem přesvědčivě vyložena a kterou potvrzují i závěry místního šetření provedeného žalovaným, stejně jako fotografie tehdy pořízené. Podle***

pokračování

názoru Nejvyššího správního soudu nelze tvrdit, že pokud by například nerezové tanky (nebo jejich část) byly přestěhovány jinam (například do další stěžovatelovy haly) a hala by již sloužila pouze k úvodním fázím výroby vína, byl by zmařen její účel a už by nemohla být považována za areál vinařství. Přehlédnout přitom nelze, že s vizí takové flexibility byla hala zjevně již vybavována, jak o tom svědčí umístění části technologie na kolečka, její nespojení pevně se zemí a propojení pouze přes hadice a mobilní čerpadla, jak uvádí protokol z místního šetření žalovaného. V tomto ohledu je převáděná nemovitost podobná spíše výše zmíněné lince na výrobu epoxidových pryskyřic (rozsudek č. j. 7 Afs 82/2008 - 85) nebo (samozřejmě pouze z právního hlediska) technologické lince pro recyklaci odpadů (rozsudek č. j. 5 Afs 52/2007 - 100) než stavbám čerpací stanice či malé vodní elektrárny, pro něž je typické, že její součásti (nádrže na benzín, turbíny a podobně) jsou pevně ukotveny v zemi či ve stavbě samotné a bez kterékoli z nich by již předmětná nemovitost nemohla sloužit svému účelu.“

[31] Z výše uvedeného plyne, že posouzení toho, zda jde v případě zařízení spojeného s výrobní linkou, potažmo pak celou výrobní halou, o samostatnou věc, či o součást věci jiné, nelze založit na prostém izolovaném popisu daného zařízení a způsobu jeho připojení k objektu. Je nezbytné vycházet z kritérií uvedených v zákoně, konkrétně v § 505 OZ (nikoliv v § 508 OZ), a provést náležité komplexní posouzení z hlediska fungování a provozování celého objektu.

[32] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že v posuzované věci nelze, s ohledem na zjištěný skutkový stav, takové posouzení prozatím učinit. Nelze tedy ani jednoznačně odpovědět na otázku, zda filtr tvoří prostřednictvím spojení s výrobní linkou součást výrobní haly (nemovitosti). Pokud městský soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že „ze skutečností dokumentovaných ve spise přitom nevyplývá nic ani v tom směru, že by pro takový případ bylo nutno demontovat související části výrobní linky anebo zasáhnout do konstrukce haly jako stavby“, je nutné připomenout, že celý závěr správních orgánů je postaven pouze na jediné fotografii, na které lze vidět filtr na stavitelných nohách, od něhož vede několik hadic a kovových trubek. Z fotografie není zřejmý ani způsob připojení k ostatním částem výrobní linky. Již vůbec pak ze správního spisu neplynou žádné podrobnější informace o výrobní lince ani o samotné nemovitosti, v níž se tato linka nachází. Stěžovatelka přitom od počátku vysvětlovala, že (i) filtr je nezbytnou součástí výrobní linky a (ii) v případě jeho oddělení se výrobní linka znehodnotí, nemůže plnit svůj účel a samotná hala na výrobu vína tím pádem také ne. Vyjadřovala se tedy jednak k právnímu poměru věcí „filtr-výrobní linka“ a dále k poměru „výrobní linka-nemovitost“. S její argumentací se správní orgány náležitě nevypořádaly a setrvaly celou věc posuzovaly izolovaně v poměru „filtr-nemovitost“. Uvedly, že filtr není pevně připojen k nemovitosti (např. navrtán k podlaze, zapuštěn do betonu, do zdi apod.) a s ohledem na to není součástí nemovitosti, aniž by se zabývaly tím, zda je právě výrobní linka, ke které patří předmětný filtr, součástí nemovitosti. Žalovaný nadto konstatoval, že filtr není nedílnou součástí výrobní linky, aniž by svůj závěr jakkoliv odůvodnil. Takový závěr jistě nelze opřít o skutečnost, že filtr je připojen rozebíratelným způsobem, neboť tato informace nijak neodpovídá na to, zda je filtr skutečně klíčovým komponentem výrobní linky či nikoliv, resp. zda dojde k znehodnocení výrobní linky a účelu nemovitosti jako takové. Rozhodnutí nijak neodpovídají na otázku, jakou úlohu má filtr ve výrobním procesu, zda jej lze odpojit

a jaké jsou případně následky. Fond sice v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v provozovně jsou i další filtry, nijak už ale tuto informaci blíže nekonkretizoval a nezasadil do kontextu s dalšími úvahami stran samostatnosti posuzovaného filtru. Z jeho rozhodnutí ani nevyplývá, zda další filtry mají stejnou úlohu jako předmětný filtr, jestli jde o rezervní filtry, zda jich je potřeba určitý počet a podobně. Co se týče samotné haly, tak zde správní orgány v rozporu s výše uvedenou judikaturou zcela rezignovaly na zjištění souvisejících okolností. Nezjistily například, k čemu daná nemovitost konkrétně slouží, zdali byla vybudována (a zkolaudována) přímo pro činnosti související s výrobou vína, zdali by v případě demontování výrobní linky ztratila „funkčnost“ a podobně. S ohledem na to Nejvyšší správní soud považuje závěr městského soudu, že filtr není součástí nemovitosti, přinejmenším za předčasný.

[33] Předčasný však není pouze tento skutkový závěr, nýbrž rovněž navazující konstatování městského soudu o tom, že (sporná) změna vlastnictví filtru má automaticky za následek porušení podmínky trvalosti operace. Městský soud v tomto ohledu aproboval názor správních orgánů, které změnu vlastnictví prohlásily bez dalšího za porušení podmínky trvalosti operace s obecným odkazem na čl. 71 odst. 1 Nařízení č. 1303. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že citovaný článek spojuje porušení podmínky trvalosti se třemi různými jednáními, a to, pokud u operace dojde a) *k zastavení nebo přemístění výrobní činnosti mimo programovou oblast*, b) *ke změně vlastnictví položky infrastruktury, která podniku či veřejnému subjektu poskytuje nepatřičnou výhodu*, anebo c) *dojde k podstatné změně nepříznivě ovlivňující povahu, cíle nebo prováděcí podmínky operace, která by vedla k ohrožení jejích původních cílů*. Byť správní orgány nijak nespecifikovaly, kterého konkrétního jednání se měla stěžovatelka dopustit, lze z jejich poukazů na změnu vlastnictví filtru usuzovat na to, že měly na mysli podmínku uvedenou v písm. b), tedy že došlo ke změně vlastnictví položky infrastruktury. V jejich rozhodnutí však zcela absentuje úvaha o tom, jak stěžovatelka v tomto konkrétním případě naplnila celou skutkovou podstatu dané normy. Tato totiž nespojuje porušení podmínky trvalosti pouze se změnou vlastnictví položky infrastruktury, ale dále s tím, že *podniku či veřejnému subjektu poskytuje nepatřičnou výhodu*. Z rozhodnutí správních orgánů však není zdejšímu soudu zřejmé, jakým způsobem stěžovatelka porušila danou podmínku jako celek. Tedy v čem v tomto konkrétním případě, s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti, spočívala její nepatřičná výhoda dosažená dočasnou změnou vlastnictví na základě zajišťovacího institutu. Tuto skutečnost správní orgány nijak neozřejmily, a není zjevná ani z dalších podkladů rozhodnutí. Ve formuláři žádosti o podporu je podmínka trvalosti operace spojena s prohlášením stěžovatelky, že „5 let od nabytí právní moci rozhodnutí o poskytnutí podpory nesmím investici, na kterou mi bude poskytnuta podpora, prodat, darovat či jiným způsobem odstranit z provozovny a zároveň během této doby nesmím ukončit produkční činnost“ (viz výše bod [13]). Z protokolu o kontrole ze dne 31. 5. 2021 nevyplývá, že by byl filtr odstraněn z provozovny, či že by stěžovatelka ukončila činnost, a současně nelze (případný) zajišťovací převod vlastnického práva k filtru bez dalšího ztotožnit s jeho prodejem či darováním. Dospějí-li tedy správní orgány v dalším řízení při zohlednění výše uvedeného nadále k závěru, že došlo ke změně vlastnictví filtru, je na nich, aby se vypořádaly i s navazující otázkou *poskytnutí nepatřičné výhody*.

[34] Vzhledem k tomu, že městský soud aproboval rozhodnutí žalovaného, aniž by byl ze strany správních orgánů náležitě zjištěn skutkový stav, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit. Za této situace je nadbytečné,

pokračování

zabývat se kasační námitkou spočívající v neseznámení se všemi podklady rozhodnutí, neboť správní orgány budou ve věci rozhodovat znovu. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán výše vysloveným právním názorem [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[35] Nejvyšší správní soud dodává, že se nemohl zabývat sdělením ČSOB Leasing a inventární kartou majetku, které stěžovatelka předložila v replice. Jedná se o skutečnosti, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K těmto Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží.

[36] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti. Náklady řízení se sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 8 000 Kč celkem (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost). Dále se jedná o částku připadající na zastoupení stěžovatelky, a to jak v řízení před městským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupce stěžovatelky učinil ve věci pět úkonů právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení v řízení před městským soudem, tři písemná podání soudu ve věci samé, tj. žaloba, kasační stížnost a replika [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu] a účast na jednání před městským soudem dne 25. 10. 2023 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkové náklady na právní zastoupení stěžovatelky tedy činily 17 000 Kč. Protože zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 3 570 Kč odpovídající dani ve výši 21 %. Celkové náklady řízení tedy představuje částka ve výši 28 570 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit stěžovateli tuto částku k rukám jejího advokáta Mgr. Luboše Havla, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu